

Inż. Jan Roman (1911—1978)

Инж. Ян Роман (1911—1978)

Ing. Jan Roman (1911—1978)

5 lutego 1978 r. zmarł w Warszawie inż. Jan Roman — wieloletni, zasłużony pracownik Lasów Państwowych, ofiarny działacz społeczny, gorący patriota, wzorowy mąż i ojciec.

Inż. J. Roman urodził się 7 sierpnia 1911 roku w Domaszewnicy k. Łukowa. Szkołę średnią ukończył w Międzyrzeczu Podlaskim. Mając 16 lat podjął pracę zawodową w administracji Lasów Państwowych na terenie Puszczy Białowieskiej, gdzie współpracował jako działacz OM TUR z p. s. Stanisławem D u b o i s.

Wyróżniony za osiągnięcia w pracy zawodowej przez Komisję Lustracyjną Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych został przeniesiony w 1935 roku do DNLP w Warszawie. Tu podjął równoległe studia w Wolnej Wszechnicy Polskiej.

W 1938 r. wyjeżdża do pracy w LP w Puszczy Świsłockiej, a następnie przenosi się do tartaku Malkowicze na Polesiu.

Po wybuchu wojny w 1939 r. przedziera się do Warszawy. Wkrótce rozpoczyna pracę jako robotnik w lasach wilanowskich.

W 1941 r. podejmuje studia leśne w Podziemnej Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, które kończy ostatecznie w 1949 r. — pracując jednocześnie w Ministerstwie Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, w Departamencie Gospodarki Drewnem na stanowiskach kierownika Działu Inwestycji, inspektora i radcy ministra.

Interesuje się rozwojem nauki i techniki w dziedzinie leśnictwa światowego — śledząc i przekładając ciekawsze artykuły z języków angielskiego i rosyjskiego na język polski.

W 1972 r. — po 45 latach pracy zawodowej — przechodzi przedwcześnie, z uwagi na zły stan zdrowia, na emeryturę.

W okresie ostatnich kilku lat swego życia tym intensywniej kontynuuje działalność społeczną i publicystyczną w różnych dziedzinach, kierunkach i organizacjach.

Bardzo wiele wysiłków, czasu i autentycznego zaangażowania poświęcił działalności w ramach Stowarzyszenia Wychowanków SGGW jako wieloletni wiceprzewodniczący Zarządu, inicjator i niestrudzony realizator wielu akcji — wśród nich: przywrócenia historycznej nazwy macierzystej Uczelni, kompletowania dokumentacji dotyczącej tajnego nauczania w okresie hitlerowskiej okupacji, różnych form i sposobów służących zachowaniu w pamięci profesorów, pracowników i wychowanków Almae Matris — takich jak tablice poległych i zamordowanych przez okupanta wmurowane w gmachu Uczelni w Ursynowie, tablice ku czci profesorów i wykładowców: Romana Kuntzego, Jana Miklaszewskiego i Jana Kloski, wzniesienie w Warszawie przed Pałacem Prymasowskim przy ul. Senatorskiej głazu dla upamiętnienia zasług Stanisława Staszica, dla wielu dziedzin nauki i gospodarki polskiej, w tym rolnictwa oraz wielu innych.

Był aktywnym członkiem PTL — Sekcji Historycznej, Towarzystwa Przyjaciół Warszawy — Komisji Zabytków, Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej — przewodniczący Komisji Rewizyjnej, działaczem Komitetów Rodzicielskich, w tym Liceum im. T. Reytana — przez 12 lat wiceprzewodniczący, delegatem do spraw młodzieży w Komitecie Osiedlowym.

Inż. J. Roman był autorem wielu publikacji z dziedziny leśnictwa i przemysłu drzewnego, rolnictwa oraz o charakterze ogólnym zamieszczonych w licznych periodykach specjalistycznych i innych, takich jak: „Sylwan”, „Przegląd Papierniczy”, „Przemysł Drzewny”, „Sad”, „Przegląd Zoologiczny”, „Wiadomości Melioracyjne i Łąkarskie”, „Przyroda Polska”, „Zeszyty Naukowe SGGW”, „Kronika Warszawy”.

Wyrazami oceny Jego działalności na niwie społecznej są: Srebrny Krzyż Zasługi, Odznaka Honorowa „Za zasługi dla SGGW”, dyplom uznania przyznany przez Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Mokotów.

Uczciwy i prostolinijny występował niejednokrotnie krytycznie w różnych sprawach kontrowersyjnych. Znana jest np. Jego dyskusja z M. Wańkowiczem, W. Doroszewskim oraz przedstawicielami Ministerstwa Kultury i Sztuki na temat słownictwa stosowanego w niektórych dziełach literackich.

Życzliwy i serdeczny wobec otoczenia wielokrotnie spieszył z pomocą w indywidualnych kłopotach, potrzebach i zmartwieniach osobom chorym, upośledzonym i niezaradnym.

Cześć Jego pamięci!

Jerzy Skrabek